

Winkler Venceslav :

Grad na Peskovcu

1. Marko Šumrado pride iz gozda

Pod Pečnikom je stala revna lesena kočica, kakor so bile kočice v tistih časih, malo naprej ob kameniti poti je rjavela njiva, na severni strani podprta s kamenjem, za kočico je zelenel vrt. Vsega skupaj je bilo komaj za ostri ovsenjak, toda stari Kukec ni nikoli tožil. Udal se je v misel, da ni mogoče ničesar izpremeniti in da je vse prav, kakor je.

»Delaj, delaj!« je učil ob vsaki priliki sina Jureta. »Delaj«, da boš lahko živel«.

»Saj delam«, se je izgovarjal Jure, pa komaj se je oče odmaknil, je zbežal nekam v grmovje. Včasih je pasel kravo v bregu, polno paše je bilo vsopvsod, včasih je stikal za gnezdi. Tudi očetu je pomagal, a malo.

»Delaj, Jure, delaj!«

»Saj delam!«

To je bilo vse.

Nekaj je pa bilo vendarle. Jure je bil močan. Vse se je napravilo kar samo od sebe, kakor se navadno naredi pri revnih ljudeh in ko je oče spoznal si novo moč, je mogoče, samo osupniti. Ni mogel doumeti, odkod je zrasla taka sila v njem. Ko sta sekala v grmovju, je vzdignil desetletni Jure krcelj kot peresce in ga nesel domov in še žvižgal je med potjo. Mati se je začudila, Jure je pa spustil krcelj na tla, da je votlo zapelo, nato je stekel za metulji, ki so se igrali okoli hiše.

»Tak otrok!« sta zmajevala oče in mati.

Tak otrok je medtem že sedel visoko gori na Pečniku na ostri skali, gledal v dolino, smejal se in vriskal. Včasih je pograbil kamen in ga vrigel visoko, skoraj pod nebo, potem je pa strmel za

njim, dokler ni kje pod županščokom padel spet na tla.

Takrat je bila dolina med županščokom in Pečnikom še skoraj pusta. Vsako zimo so zabredli vanjo volkovi, zdaj pa zdaj se je prikazal tudi kak medved. Komaj se je razločevala pot, koder so hodili ljudje na loški grad na tlako. Jure je vsak dan ogledoval tisto pusto pot, smejal se tlačanom in se jim spakoval, da so jezno vzdigovali pesti in mu žugali. Le kadar je videl, da gre tudi oče s tlačani, je umolknil in se potuhnil v gozd.

Tako je bilo tudi tisto jutro. Na vse zgodaj je Jure razrazil očeta. Oče je začel kričati, udaril ga pa ni. Pa že to je bilo Juretu dovolj. Obrnil se je v breg in izginil za grmovjem. Tam pod Pečnikom so zorele rdeče jagode. Stikal je za njimi in se pomikal zmeraj bolj v goščavo. Nazadnje se mu je zadelo, da je pod drevjem lepo, da bi se ne mogel več ločiti od gozda. Malomarno je odlomil palico in se prerival med grmovjem. Veje so butale vanj, a se ni jezil, zdelo se mu je, da ga samo pozdravljajo. Niti trnja ni občutil, če se mu je zarilo v kožo, mislil je, da ga boža listje. Po jasah je trgal rože, da jih bi nesel materi, ko je prišel spet v goščavo, jih je zmetal po tleh. Hodil je uro za uro, zdelo se mu je, da je že precej vroče. Mimogrede je slišal na levi strani oddaljeno zvonjenje, kakor bi prihajalo iz tesne globeli. Malo je poslušal.

»Izgubil se nisem. Če bi šel bolj na desno, »bi moral čez županščok«, je pomislil, »toda, saj je vseeno«.

Pečnik in županščok sta bila daleč za njim. Prav dobro je že razločeval pred sabo Ravno goro, Lomastjo je kar

povprek, bregovi in klanci so mu bili že od nekdaj igrača, in bi jo ubral menda kar proti vrhu, a je zaslišal čudno godrnjanje. Izza grmovja se je vzdignilo nekaj temnega, neka žival. Stala je na zadnjih nogah, s prednjimi je pa grabila po zraku in nevoljno godrnjala.

»Bum, bum,« je rekla kosmata pošast in se postavila predenj. »Kam pa?«

»I kam?« se je ustavil Jure »Kar naprej!«

Gledal je kosmato zver, a se ni mogel prav domisliti, kaj je. Prav nič ga ni bilo strah. Čemu tudi? Saj ni bil nikomur v napotje.

»Kdo pa si ti?« je vprašal radovedno.

»Bum, bum,« je dejala zver počasi, »jaz sem medved Marko Šumrada. Ne pustim te naprej!«

»Kakopa!« se je zasmel Jure in si obrisal pot z obraza »Medved si? Glej no, ta je pa lepa! Ravno prav, medveda še nikoli nisem videl. Daj no, da se te ogledam. No, lepa zver si. Pa zakaj bi me ne pustil naprej? Vidiš, da te lahko vržem po tleh?«

In mu je požugal z roko.

Medved se je strašansko zasmel, prestopil se je dvakrat, trikrat in mu sopihaje razložil:

»Bum, bum, take so postave: kar je sveta pod Raco goro, je ves moj. Oče me je postavil za varuha. Ne smem se ti umakniti. To bi bila velikanska sramota. Oče mi je ukazal tako, očeta je treba ubogati.«

»Meni je pa rekel oče, naj hodim, kjer hočem in poslušal ga bom, je skomignil trmasto Jure in hotel mimo medveda.

»Ne boš!« se ga je oklenil medved.

»Pusti me!« se je razjezil Jure.

Medved je samo renčal, spustil ga pa ni.

»Čakaj!« je zaškripal Jure. Zgrabil ga je za vrat. Začela sta se boriti. Medved je sopihal in godrnjal, Jure je kričal in ga davil. Potem je vse potihnilo, slišalo se je samo hropenje, škripanje zob in pokanje dračja. Dolgo sta se borila, nazadnje sta se zvrnila oba na tla in se zakotalila po bregu. Jure je bil urnejši in je skočil prvi pokoncu, medved se je počasi vzdigoval. Težko je sopesl, pogladil si je s šakami obraz in rekel prizanesljivo:

»Zdi se mi, da sva oba enako močna.«

Juretu je bilo tudi že hudo, čutil je, da je utrujen in je privolil:

»Seveda! Zdaj me boš pa menda pustil naprej!«

»Pustim te že,« je skrbno povedal medved. »Toda lahko naletiš na mojega očeta, ki je močnejši kot jaz in ki me pozna šale. Zdrobil te bo.«

Jure se je naredil malomarnega. Za trenotek ga je zaskrbelo, če bi se res odkod prikazal stari medved. Potem je poskusil z zvijačo. Zazehal je in preprosto povedal:

»Sicer je pa sonce že precej visoko, domov moram.«

Prijazno je pokimal medvedu in se malomarno obrnil v gozd.

»Čakaj!« je zakrižal medved za njim.

»Kaj je?« se je začudil Jure.

»S teboj grem,« je povedal medved. »Oče bo izvedel, da te nisem mogel premagati in bo hud. Pa ti si tudi močan. Človek si. Sploh je vsak človek močan. S teboj grem.«

»Pa kaj boš z menoj? Lačen boš!« se je branil Jure. Na kaj takega ni pomislil. Kaj bodo z medvedom v Kukčevi koči.

»Ne bom. Sam si bom iskal hrane. Ne bo ti treba skrbeti zame. Kar pusti me!«

»Kakor hočeš,« je rekel kratko Jure in odšel skozi gozd, kakor bi se ne menil zanj. Šele pred Metuljami se je ustavil.

»Pa greš zares?«

»Seveda, bum, bum,« je rekel medved in se zibal za njim.

Je rekel medved in se zibal za njim.

»No, naj pa bo!« se je nasmehnil dečko in ga objel okoli vratu. Ko je pomislil, kaj se je prav za prav zgodilo, se mu je zdelo vse preprosto in razumljivo, kakor da drugače sploh ni mogoče.

Obrnila sta se v gozd, da bi se ju ljudje v vasi ne prestrašili. Človek in medved — to ni kar tako vsakdanje. Doma je mati od začudenja sklenila roke. Skleda ji je pala iz roke in se razbila.

»Ježeš, kaj pa to?« je vzkliskala.

»To je pa Marko Šumrada!« je rekel Jure in peljal medveda v hišo in mu pokazal kot.

Tako je prišel Marko Šumrada h Kukčevim.

(Daj je prihodnja.)

Miki - letalec

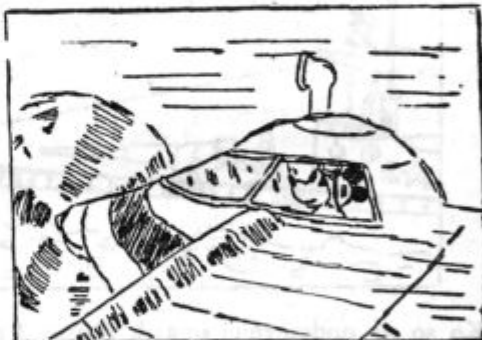

Spisal in risal Kraševc Dušan, učenec II. razr. meščanske šole v Novem mestu

Deželo Miki mišk je napadel sovražnik. Miki miške so se hrabro borile, toda proti sovražnikovi premoči se niso mogle dolgo upirati. Sklenile so, da z zvijačo premagajo sovražnika, ker ga z močjo in orožjem niso mogle. Izbrale so najhrabrejšega in najspret-

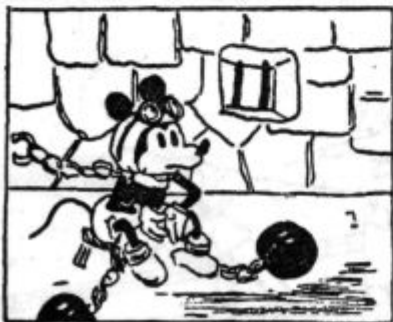
nejšega letalca Bibija, ki je dobil nalogo, potopiti največjo sovražnikovo podmornico.

Bibi je odhitel na letališče in se pripravil za polet. Ko je bilo vse urejeno in pripravljeno za odhod, se je naš hrabri Bibi vzdignil z letalom v zrak.

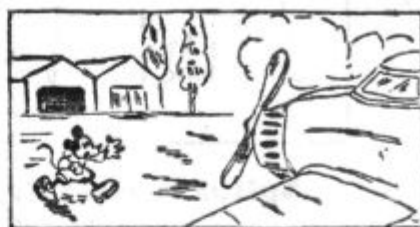
Po tridnevni vožnji, se je Bibi pojavil nad sovražnikovo deželo. Ko so ga sovražniki opazili, so začeli divje streljati na letalo ter ga zrušili. Bibi

se je s padalom spustil na tla, kjer so ga sovražniki najprej obkolili, potem ujeli in vrgli v temno ječo.

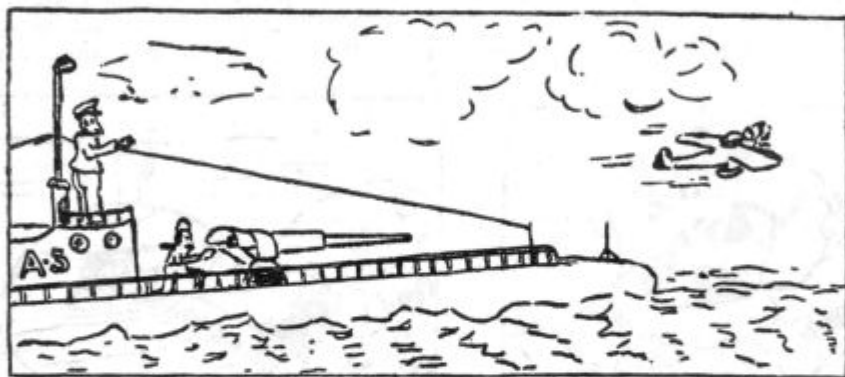
A sovražnikom je kmalu začelo primanjkovati delavcev, zato so Bibija uporabili za delavca v nekem skladi-

šču. To skladišče je bilo polno bencinskih tankov in sodov.

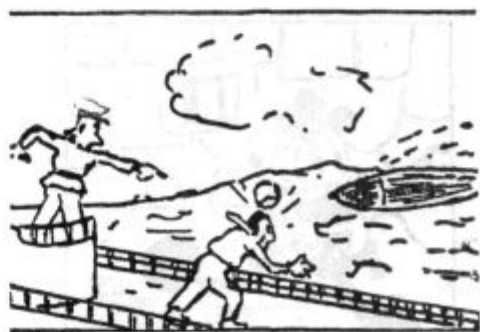
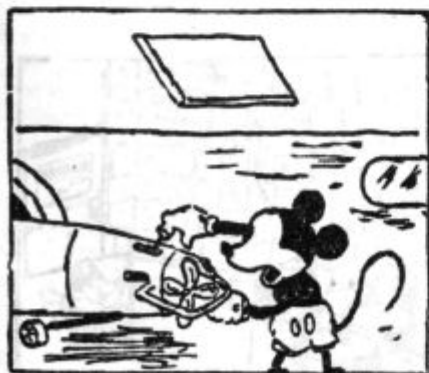
Ko se mu je nudila ugodna prilika, je Bibi pognal vse skladišče v zrak, sam je pa pobegnil z nekim sovražnikovim letalom. Ko je bil Bibi v ujet-

ništvu, je izvedel, kje leži podmornica, ki naj bi jo pokončal Hitro je usmeril letalo v tisti kraj.

Ko so na podmornici opazili Bibijevo letalo, so začeli nanj streljati, med tem se je bilo po deželi že razvedelo, da je Bibi pobegnil. Bibi je pristal na

površini vode ter od tam izstrelil torpedo. Torpedo je zadelo podmornico, ki se je v trenutku potopila.

Bibi je svojo nalogo dobro izvršil. Sovražniki so bili zaradi izgube podmornice premagani in poraženi. S tem

dejanjem je Bibi rešil domovino. Do ma so ga odlikovali z medaljo hrabrosti in ga povišali v polkovnika.

KONEC

D. S.:

Bajtar Luka

Luka je bil revež. Prebival je v bajti, ki se je skrivala vsa sramežljiva čisto notri pod hribom. Pa jo je tudi lahko bilo sram, zakaj bila je pravo čudo v svetu hiš. Zidovi, vrata, okna in streha, vse je bilo zakrpano, kakor hlače onih otrok, katerim matere ne morejo kupiti novih, pa polagajo krpo vrh krpe. Če je človek pogledal to podrtijo, se mu je zazdelo, da jo je Luka nalašč postavil takšno, da bi se ob pogledu nanjo vsakdo zgrozil in od strahu pobegnil, preden bi utegnil ukrasti siromakovo edino bogastvo, dolgobrado kozo.

Res, Luka se je bal za svojo kozo. Bila je namreč edino živo bitje, kateremu se je lahko potožil in, ki ga je razumelo. Neštetokrat je posedal na pragu, ovijal roko okrog kozinega vratu in ji pripovedoval svoje gorje, kj ga je neznanško občutil v svoji osamljenosti. In žival, kakor da ga je razumela! Sočutno je meketala.

Vse Lukino bogastvo je bilo le nekaj skromnega pohištva, raztrgana obleka, nekaj povezanih loncev in pa koza, ki mu je dajala mleko. Bajta ni bila njegova. Bogat kmet doli v vasi mu jo je dal v užitek, seveda proti odškodnini: Luka mu je moral opravljati svoji starosti primerna dela.

Če je imel Luka dovolj časa, da je nabral svoji živalci dovolj trave, jo je pustil kar v hlevu. Kadar pa je moral hiteti na delo, je vzel kozo seboj in jo je privezal za plot gospodarjevega zelnika. Žival se je mirno pasla na sočni trati in ni kazala spočetka nikakšnih poželenj po dobrotah onkraj plota. Toda, prepovedan sad je najboljši. Tudi meketačo je popadla vroča želja, da bi dobila vsaj enkrat v gobec košček gosposke jedače. Pregrešna misel je vrtala v njenih možgenih, kakor črv v jabolku. Zelje je dišalo, vrvice je počila. Ena, dve in že je bila žival preko plota. Zagrabila je prvo, drugo in tretjo zeljno glavo. Pri vsaki je oskubila nekaj vrhnjih peres. Zadovoljno je otepal s svojo brado.

Toda nesreča nikoli ne počiva. Gospodar je baš takrat stopil na vrt, da bi nastavi škodljivim voluharjem strupa. Kako pa je osupnil, ko je zagledal ko-

smatega rogača sredi svojih zeljnih glav. Vsa zaloga strupa mu je padla iz rok, tako je bil presenečen. Popadel ga je bes. Zagrabil je najbližnji fižolov kol in se zapodil proti nič hudega sluteči živali. Silovito je zamahnil, da je votlo odjeknilo. Na dvoje se je prelomil debeli kol. Žival ni imela časa niti zsmeketati, ampak se je zvrnila, kakor snop. Še nekajkrat je vztrepetala in bilo je po njej.

Gospodar je rjul. Bil je razdražen, kakor že dolgo ne. Kljel je prav nečloveško. Njegovo vpitje je priklicalo vse njegove, služinčad in tudi Luko. Ta je privihal, kar je le mogel. Takoj je zastlutil, da je njegova žival vzrok temu vpitju. Toda, okamenel je groze, ko je videl kaj se je zgodilo. Brez besede je klecnil k svoji ljubljenci. V njem je vrelo, da bi jokal, jokal. Pa se je premagal. Samo dve gorki, svetli solzi sta se spustili niz lica.

Gospodar pa je še venomer tuffil. Vpil je v Luko in mu očital, da je žri njegov kruh, se oblačil za njegov denar in, da je živel vse pregosposko v oni bajti ter, da se je kar prevzel. Vrgel mu je v obraz tudi očitek, da njegovo delo ni bilo vredno niti počenega denarja. Tu pa je planil Luka. Vzravnal se je kakor hrast, oči so se mu zaiskrile. Zdelo se je, da bo zdaj pa zdaj planil v gospodarja. Toda ne. Le to je bruhnilo iz njega: »Sram te bodi, nenasitni grabežljivče! Delal sem ti, da sem ves izmogan, pa mi tako vračaš!«

Vsi so onemeli, le gospodar se je podlo zarezal. Pa Luka se ni nič več zme-nil zanj. Zadel je mrtvo žival na stara ramena in je krenil v daljni svet.

Jutrovčki pišejo

Izlet na Kozjak. Nasproti mojemu rojstnemu kraju Kungoti, stoji očak Urban. Okoli njega valovi Kozjak. Bujni, stoletni gozdovi šume po gričevju Kozjaka ter si šepetajo o srečnih in nesrečnih časih našega ljudstva. Pogled na to pokrajino ti nudi krasno sliko. Urban, vzvalovljeni Kozjak, veliki gozdovi, cerkvice na vrhu Urbana, vinogradi, male kočice in tam in tam ozek pas njiv, ti daje pestro število barv, ki se prav lepo skladajo s sinjo modrino neba.

Kolikorkrat sem stal na vrhu Kungote, sem si vedno znova želel priti na Urbana, ležečega med krasnimi, bujnimi gozdovi, v katerih odmeva milo žvrgolenje ptic.

In res sva šla nekega dne z očetom na šolsko zapisovanje na Kozjak. Po dolgi poti, med dehtečimi travniki, gozdovi in akacijami vsa prišla do prve kočice. Kar začuden sem bil. Stala sva pred hišo, ki ni zaslužila tega imena. Podrta streha, krive stene, polomljena okna so pričala o uboštvu. Pred hišo so se igrali otroci. A njihove kretnje so bile mrtve in oči so nemo prosile: »Lačni smo, lačni, dajte nam kruha!« Ko so naju zagledali, so nekateri zbežali a drugi so nas vprašujoče gledali. Opazil sem, da so vsi pogledi uprti vame in sicer v moj kruh, ki sem ga pravkar potegnil iz žepa. Dal sem jim ga. Lakota je strah premagala! Izza voglov so prihiteli še ostali, ki so se prej skrili in nastal bi skorajda tepež, da ni posegla vmes starejša sestra. Vzela je kruh in ga razdelila med šestero lačnih otrok. Ko je razdelila, jih je pogledala z materinskim pogledom. »Tako, vsi ste dobili,« je rekla. Midva pa sva odšla naprej.

Prišla sva do druge kočice, ki je bila prav tako razcefrana kot prva. mogoče še bolj. V hiši so se stiskali pri oknih otroci. Vsi so bili napolnagi. Mati jim je oprala obleko in, ker dveh nimajo, so ostali taki, dokler se obleka ne posuši.

Videla sva še več sličnih prizorov. Pred njimi je nekako otemnela lepota narave. Ubogi ljudje! Na ne svoji zemlji garajo!

Ko sva šla domov, je zahajalo sonce. Z zadnjimi žarki je obsevalo zemljo, obsevalo težaka, viničarja, ki je sključen nesel brento vode v hrib...

Slavko From, dijak 1. razr. gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matic! Ne zameri mi, ker Ti nisem tako dolgo nič pisala. Saj veš, da sedaj nimam časa, ker imam dosti opravka s šolo. Danes pa imam ravno malo časa, zato Ti hočem popisati življenje slovenskega kmeta. Tudi jaz sem doma na kmetih, zato vem, kakšno je življenje kmeta. On se mora truditi od ranega jutra do poznega večera na svoji zemlji, da ima kaj za jesti. Večkrat tudi nima. Pridejo slabe letine, toča, suša takrat mu pa skoraj vse uniči. Življenje kmeta je trnova pot skozi katero se mora riniti. Marsikateri kmet pa pride v dolgove iz katerih pa ne more priti ven. Obresti mu rastejo on jih ne more plačevati, zato mu prodajo posestvo, sedaj mu ne kaže drugega kot iti od hiše do hiše.

Zitko Milenka učenka IV. b. razr. n. š. v Verdu pri Vrhniki.

Življenje kmeta. Izmed vseh stanov je najlepša stan kmeta. Kmet je lahko najmanj odvisen od sveta, ako zna dobro gospodariti, ter pravilno voditi kmetijstvo. Pokoriti se mora seveda višjim oblastem. Posestvo z dobrim gospodarjem na čelu lepo napreduje brez dolgov, ako pa je kmet slab, da zadolži posestvo tedaj se težko gospodari, ker se morajo z dolgovi plačevati tudi obresti. Gospodar mora biti sam delaven, ter iti vedno z delavci da jim delo pokaže. Mnogo koristnega se kmet dostikrat spominja iz šole, kar mu pride čestokrat v prid. Z veseljem gleda gospodar v jeseni pridelke, ki jih je v letu pridelal z žuljevimi rokami. Ni se zastoj znojil in trudil. Polje mu nudi razne pridelke, in doma mu stoje skrinje z žitom. V kleti so sodi vina, katerega je prejel od grozdja, toda tudi to je moral odkupiti s trudom. Če je leto dobro, da obrodi sadje ima dela z obiranjem jabolk, ki jih včasih nekaj oroda, deloma jih pa

spravi za zimo in posuši, slabejše pa otrebi ter stiska mošt za poletje. Toda brez dela še kmet ni. Kliče ga gozd, in čeravno se drevje boji njegove bleščeče sekire, se mora ukloniti, ker kmet, ki je celo leto garal po polju, s svojo družino skupaj, se pozimi želi ogreti pri topli peči. A brez skrbi ni kmet niti pozimi. Pripraviti si mora orodje za naslednje leto, ter semena za prihodnjo setev.

K dobri ureditvi doma, lahko mnogo pripomore dobra in vestna gospodinja. Pregovor pravi: gospodinja drži tri ogle hiši, gospodar pa samo četrtega. Služkinje morajo gospodinjo ubogati, pa tudi ona ne sme lenariti. Družina, ki si hoče kaj prihraniti, ne sme živeti razkošno marveč skromno in varčno.

Mirica Meršlavič, uč. I. razreda višje narodne šole v Sv. Juriju ob juž. žel.

Dragi stric Matic! Z novim Tvojim natečajem si nas, ki živimo v mestu, hudo prizadel. Kako naj pišemo o življenju kmeta v splošnem, o življenju slovenskega kmeta pa še posebej, ko ničesar ne vemo? Na naših zletih vidimo kmeta le ob dnevnih urah, in to ponajveč mimogrede. Vidimo ga s pipo v ustih, za pljugom, za brano, za vozom, v hlevu, pred hišo itd. Kaj drugega pa nam ni znano. V veliki sem zadregi, rad bi pa pisal, pa ne vem kaj.

Tako sem mislil, ko sem natečaj prebral. Danes sem že na konju! Spomnil sem se svojega strica v Ljubljani, k njemu sem šel. On ve vse in tudi o slovenskem kmetu. Sedaj ponavljam le njegove besede, in če mi je kaka nagrada namenjena, jo bom kot poštenjak njemu dal. Ne kinčam se rad s takim perjem.

Slovenski kmet je uboga para. Ne mislim s tem one pare, ki izhlapeva iz zavrele tekočine, tudi ne mislim pare, ki je stoti del dinarja, ampak paro, t. j. kratko povedano: reveža, ki je vedno brez pare, pač pa ima mnogo skrbi. Zgodaj zjutraj vstane, pomeče vse iz postelje, gleda, da se živina nakrmi, odredi delo za vsakega posebej, sam pa zagrabi tam, kjer je najbolj potrebno. Dela se cel dan, mnogo se dela, vse v potu svojega obraza. Zato se ima Adamu za zahvaliti. — Po končanem delu gre kot zadnji počivat.

To se ponavlja vsak dan, le v nedeljo in praznik je malo drugače. Opravlja se ta dan le najnujnejša dela. Praznično oblečen gre v cerkev, k maši, pridigi. Radoveden je koga bodo oklicali. Če njegovega otroka, je ponosen, če sosedovega, poka od zavisti. Pred cerkvijo čaka, kaj bo gosposka razglasila. Potem gre v gostilno, na četrto doberga.

Popoldne gre kmet po polju, gleda kako raste, kje je pomoči ali pridnih rok potreba, in se naposled vrne zadovoljen k svoji družini ter počiva.

Tako gre leto za letom, žalibog vedno po starem kopitu. Napredka je bolj malo videti, ker večina pravi: Kaj s temi novotarijami! Če je bilo tako za časa mojega prapradedca dobro, bo še zame!

Vidmar Marjan, dijak IV. a razr. rel. gimn. Maribor.

Življenje slovenskega kmeta. Pri Borovčevih v Tinju je bilo še vse tiho. Petelin je že drugi zapel, ko se je v sobi razsvetila luč. Pozor je veselo zalajal, kajti od nočne službe je bil že lačen. Služkinja Minka je bila že v kuhinji, kjer je kuhala zajutrek.

»No Janez boš kaj vstal«, je dejala kmetica, ki je bila že vstala.

»Že grem«, je dejal mož, vstal in odhitel v hlev ter položil živini klajo.

V otroški sobi je bilo še vse tiho. O pač, mali Andrejček se je zbudil. Poiskal je svojo ščipalko in se splazil proti Lenkini postelji. Hop, jo je pošteno uščipnil. Lenka je zakričala, on pa je že blaženo spal. Budička je zvonila sedem, ko sta vstala, popila malo kave in odhitela v šolo.

Zajutrek je že kuhan. Posedli so za mizo in pridno zajemali. Zgancj z mlekom so jim zelo teknili. Po zajuterku je odšel gospodar v mlin da prinese moko. Gospodinja je šla molzt krave v hlev. Služkinja je pospravljala v hiši. Opoldne sta bila otroka že doma. Po kosilu so šli orat na njivo. Zvečer so prišli domov. Povečerali so in se kaj pogovorili. Posebno Andrejček je vselej vedel kaj povedati. Ko so zmogli rožni venec so se odpravili spat. Tako gre vsak dan naprej. Prisrčno Te pozdravlja

Pakič Stanko, dijak I. e razr. drž. realn. gimn. v Mariboru

Jakob Kraški:

Ko solnce zahaja

Temno pobočje,
v svoje naročje,
sonce žareče sprejelo je,

da se tam za gorami,
nad zemljo, vodami,
kot zastor krvavi razpelo je.

In utrujeno moje oko,
sliko nebeško vso to,
z dušo in srcem objelo je.

Požrešnost

Gotovo vsi veste, da so morski psi hudo požrešni in da spadajo k največjim morskim roparjem.

Nedavno tega so naši filmski operaterji v bližini Havajsih otokov velikega morskega psa, ki so ga tudi filmali. Potem so ga ubili in ko so mu pripravili trebuh, so dobili v njegovem želodcu: sidro, ki je tehtalo kakih 50 kg, dva set metrov dolgo železno verigo, zapestno uro, zadnjo nogo nekakšnega mezga, lopato za premog, ki ji je pa manjkal ročaj, nekaj desk, 10 kg žebčjev in vijakov, dve kopalni obleki, veliko desko za pranje perila, usnjen pas za naboje, gumbe iz roževine in biserovine, dve podkvi itd. Vse, kar so našli v njegovem želodcu je tehtalo skupaj 117 kg.

Križanka I

1	2			5	10		12	18	14	15
8				6			11		16	
4			7							17
		21		8					25	
	20		22		9			26		30
18				23			27			31
19							28			
	24				38	43		29		
32				39						44
33	36		40							45
34	37			41					46	
35					42			47		

Vodoravno: 1 primorsko mesto v Italiji, 3 ploskev, 4 igralna karta, 5 kratica za kraljev, 6 žuželka, 7 slavnost, 8 žensko krstno ime, 9 pomožni glagol, 12 letovišče na Gorenjskem, 16 naplailo, 17 ploskovna mera, 18 slovenski knez, 19 gospoda, 20 veznik, 24 krajevni prislov, 26 poljska cvetica, 27 brema, 28 gospodarska stiska, 29 srbsko krstno ime, 32 osebnii zaimke, 34 nanlašilo, 35 od Turkov podjarmljeni kristjani, 38 predlog, 39 poganski bog, 40 starček, 41 krščanski krivoverec iz prvih stoletij po Kristusu, 42 igralna karta, 45 veznik, 46 zver, 47 znanost.

Navpično: 1 pokriva tla, 2 divja žival, 5 slovensko mesto, 6 del sobe, 10 vas blizu Logatca, 11 krajevni prislov, 13 nota, 14 doba, 15 žensko krstno ime, 20 površina kože, 21 ime prve jugoslovanske kraljice, 22 del meniškega oblačila, 23 kazalni zaimke, 25 slap v Sloveniji, 26 slovansko božanstvo nižje vrste, 30 domača žival, 31 egiptansko božanstvo, 32 otok v Jadranskem morju, 36 doba, 37 vzklík, 38 del pohišva, 39 član družine, 43 bolgarski kralj, 44 jugoslovanska reka, 45 stari oče, 46 veznik.

Rešitev križanke „Kuna“

Vodoravno: 2. uvod; 5. pesem; 7. raca; 8. ak.

Navpično: 1. iver; 2. up; 3. osa; 4. deca; 6. mak.